

Gemeente van Christus,

“Hij is opgewekt uit de dood en dit moeten jullie weten: hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zul je hem zien.”(28:7b). Dat zegt de engel tegen de beide Maria’s. En als ze vlak daarna op weg gaan naar de andere leerlingen, komen ze Jezus zelf tegen en die herhaalt het nog eens: ze moeten naar Galilea gaan, naar de berg die Jezus hen had genoemd, staat er even later in vers 16. Als ze hem daar later inderdaad zien, “werpen ze zich in aanbidding voor hem neer, al twijfelden sommigen.”(16-17)

Bijzonder nietwaar: als de leerlingen iets van de opgestane Heer willen zien, willen ervaren, dan worden ze verwezen naar de berg in Galilea. Daar kan alleen maar de berg mee bedoeld worden waar Jezus zijn Bergrede heeft uitgesproken. Die bevat de kern van zijn leer. Zijn goede boodschap.

Daar, in de woorden die Jezus daar sprak, zul je hem “zien”. Woorden vol wijsheid, waarheid, eeuwigheidswaarde.

Samen met anderen teruggaan naar de plek waar je iets heel waardevols hebt beleefd met iemand die je lief was en die er niet meer is. En als je daar bent aangekomen, komen de verhalen, de herinneringen vanzelf los. Weet je nog dat hij zei: zalig ben je als je verdriet hebt, want je zult getroost worden...en de herinnering aan dat moment, aan zijn stem, zijn ogen, laat iets van licht doorbreken in de duisternis, in het verdriet dat ze voelen na zijn ontluisterende dood.

Zalig wie zuiver van hart zijn, zei hij, want ze zullen God zien. Als er één zuiver van hart was, dan was hij het wel, toch. Zalig wie vrede brengen, ze zullen kinderen van God genoemd worden...als er nu toch één “kind van God” genoemd kon worden, dan was hij het wel.

Zou God hem dan aan de dood overlaten?

De herinneringen aan wat hij heeft gezegd, toen op die berg, en aan hoe hij zelf zijn goede boodschap had geleefd, hoe hij daar gestalte aan had gegeven tijdens zijn korte leven,- ze vullen elkaar aan. Alles waarvoor hij had geleefd, alles waar hij heilig in geloofde, het is niet weg. Het is nog steeds voelbaar aanwezig. Door de dood niet kapot te krijgen.

En de scheiding tussen wat wij “leven en dood” noemen, lijkt langzaam maar zeker weg te vallen, alles lijkt bijeen gehouden te worden, gedragen te worden door die liefde van de Vader, waar Jezus het zo vaak over had.

Langzaam maar zeker breekt iets van die bewustwording door bij de leerlingen. Veel langzamer en ongetwijfeld ook ónzekerder dan ik hier nu in een paar zinnen schets. Prachtig dat er dan ook bij staat “dat sommigen twijfelden”, aan wat daar nu gebeurt, op die berg. Dat is geen wonder, toch? Je ogen en oren moeten ervoor geopend worden, wil je iets van de opgestane heer zien of horen. En dat kan een lang proces zijn.

Je moet leren om met andere ogen te zien. Wat zei hij daar ook alweer over, over dat zien, hier op deze berg?

*Maak je geen zorgen over jezelf, over wat je zult eten en drinken of over wat voor kleren je zult aantrekken. **Maar kijk...kijk met al je aandacht: naar de vogels in de lucht, de bloemen op het veld** (6:25-26). Kijk met al je aandacht, staat er letterlijk. En maak je geen zorgen voor de dag van morgen, elke dag heeft genoeg aan zijn eigen zorgen.*

Dat is nog eens wat, nietwaar? Zeker in deze zorgelijke tijden, waarin we de Coronapandemie nog maar net wat achter de rug lijken te hebben en de oorlog in Oekraïne en de wereldwijde impact die dat heeft ons grote zorgen baren.

Uiteraard wordt hiermee niet bedoeld dat jij als mens geen zorgen mag hebben. Maar zorgen kunnen jou zo in beslag nemen dat ze jouw blik op de werkelijkheid gaan versluieren. Dat je bepaalde dingen gaat uitvergroten, waardoor je andere dingen - en dat zijn juist die dingen waar Jezus hier op doelt, als hij ons wijst op de vogels en de bloemen - uit het oog verliest.

Datgene waar het werkelijk om draait in ons leven, kun je aflezen aan vogels en bloemen, is dat niet wonderbaarlijk? Dáárin kunnen wij, als onze ogen ervoor geopend worden tenminste, iets aflezen van wat Jezus "Het koninkrijk van God" noemt. Gods aanwezigheid en werkzaamheid in onze wereld, in ons leven.

Ik hoop het duidelijk te maken aan de hand van een voorbeeld dat ik misschien al eens eerder heb genoemd, een van de mooiste schilderijen die ik ken: de Amandelbloesemtakken van Vincent van Gogh. (thuis maar eens googlen). Hij maakte het schilderij in 1890. Zijn broer Theo had hem laten weten dat hij en zijn vrouw Jo een zoontje hadden gekregen: Vincent Willem.

Als Vincent dat hoort besluit hij om als geboortecadeau die amandelbloesemtakken te schilderen. Hij is dan al opgenomen in het kleine psychiatrische ziekenhuis in Saint Rémy de Provence, vanwege ernstige klachten: hij is zeer depressief.

Uit brieven die van hem bewaard zijn gebleven, kunnen we opmaken dat deze bloesemtakken symbool staan voor het nieuwe, ontluikende leven.

Aan deze takken, die kort daarvoor nog zwart en kaal waren geweest, zijn eerst voorzichtige knoppen ontstaan. En nu, nu staat die boom, die eerst nog kaal en doods was, daar vol in de bloesem te pronken.

En in die bloesems ligt de belofte van de vruchten die er aan zullen groeien al besloten. Maar op dit moment liggen ze nog verborgen achter wat jij als kijker ziet.

Zo suggereert het schilderij op een subtiele manier dat de werkelijkheid die wij normaal gesproken voor ogen hebben, niet de laatste is. Dat er iets in – en achter verbogen ligt. Midden in die donkere periode van zijn leven slaagt Vincent erin om iets van het Licht te laten doorschemeren.

"Soms breekt Uw licht in mensen door, onstuitbaar, zoals een kind geboren wordt....."(Oosterhuis)

Of, met de woorden van een andere dichter: "There is a crack in everything, that's how the light gets in." Zeer vrij vertaald: er lopen vele barsten door onze werkelijkheid heen. En soms ben je geneigd om alleen maar die barsten te zien. Oog te hebben voor alles wat eens heel was en nu is gebroken.

Oog voor alles wat kapot gaat. Wat teloor gaat. Wat sterft..... Maar het is onder andere in - en door die barsten dat het Licht naar binnen kan vallen. Iets van het Goddelijke Licht dat alle duisternis te machtig is.

Licht van Pasen.

Als je iets van de opgestane heer wilt ontdekken, iets van het Licht van Pasen wilt zien, dan zul je met andere ogen moeten leren kijken: naar de bloesems en de bloemen, het wuivende koren straks, het helmgras in de duinen, de ontwapenende argeloosheid van je kleinkinderen.

Het deed me denken aan een meditatieweekend in Zundert, aardig wat jaren geleden alweer. In alle vroegte zaten we in de mooie zendo daar. Je hoorde, om met Elia te spreken, het zachte suizen van de stilte. Door de hoge kloosterramen viel het eerste ochtendlicht aarzelend naar binnen. En ineens begon er een merel te zingen. Een heilig moment. "De zorgeloze vogels melden dat Gij Uw schepping niet vergeet", zegt Jan Wit in zijn mooie lied: Aan U behoort o Heer der Heren...

En je kunt 100 x vogels horen fluiten en gewoon doorwandelen of fietsen. En die ene keer "hoor" je werkelijkheid wat zich daar aandient...

En je kunt 100 x langs de Zwette lopen en ineens zie je pas echt het wonder van die witte waterlelies.

In zijn boek over de Bergrede, zegt Jeroen Witkam, voormalig abt van Zundert: Je zou deze woorden van Jezus: "Kijk naar de vogels en de bloemen..." ook zó kunnen vertalen: Zie je ze nog, de bloemen, de vogels? Of ben je zo opgeslokt en opgesloten door je zorgen dat je er geen oog meer voor hebt? Zie je alleen nog maar de schaduwkanten en niet meer het Licht?"

Ja, - ik geloof dat het hiér over gaat, met Pasen: dat onze ogen en oren opengaan voor het Grote Geheim dat in en achter deze schepping verborgen ligt. Koninkrijk van God. Liefde van de Vader die alles draagt en vasthoudt. Ook jou dus. Maak je geen zorgen, ook jou!

Kijk, zegt Jezus, kijk met al je aandacht en vroeg of laat zul je er iets van zien, van dat geheim. Dat Licht van Pasen.

Sjong ek foar de minsken, ljurk,

sjong do ús klachten dea.

Sjong fan in iivige moarntyd, ljurk

en sjong ús nachten rea.

Sjong dat de dea ferliezer is,

sjong dat it libben wint

sjong dat it Peaske, Peaske is

en dat Gods dei begjint.

amen